

На конкурс юних авторів імені Василя Чубура у рамках Фестивалю «Медіасвіт веде у всесвіт». Жанр – замальовка

Автор: Седоренко Марина Володимирівна, учениця 10 класу Охтирської загальноосвітньої школи I-III ступенів №11 Охтирської міської ради Сумської області, вихованка гуртка «Журналістика» Комунального позашкільного навчального закладу «Охтирський міський центр позашкільної освіти-Мала академія наук учнівської молоді».

Керівник – Меркульцева Ліна Іванівна, керівник гуртка «Журналістика» Комунального позашкільного навчального закладу «Охтирський міський центр позашкільної освіти-Мала академія наук учнівської молоді».

Щаслива маршрутка

Одного дня я стояла на зупинці і чекала маршрутку, яка мала їхати з центру до залізничного вокзалу. Людей зібралося вже чимало. День видався похмурим і холодним, вітер раз по раз шарпав поли мого пальта і від того ставало ще прикріше на душі. Дорогою проїхала колона військової техніки. Закутані маскувальною сіткою тягачі, заляпані грязюкою колеса. Знаю, що у нас війна, однак все одно не можу звикнути до цього страхіття.

Люди мовчки провели очима машини, які везли наших військовиків і їхню зброю на війну, і полегшено зітхнули, коли під'їхала маршрутка.

- Стоянка п'ять хвилин, – сказав водій і пішов пити каву до сусіднього кіоска. Пасажири не поспішаючи заходили до салону і всідалися на вільні місця. На передньому сидінні опинилися дві пенсіонерки, очевидно знайомі, бо стиха перемовлялися між собою, обговорюючи ціни на ринку. Раптом одна з них голосно сказала:

- Не ганяйся за щастям. Воно завжди знаходиться в тобі. Це не я сказала, це Піфагор. Ось на листочку написано. І що щастя залежить від уміння радіти простим речам. І побажання – будьте щасливі! Підписано, що плакат зробили учні 6-б класу ліцею №1.

Очі пасажирів втупилися у невеличкий аркуш із словами давньогрецьких мислителів, прикріплених до кабіни водія.

- І правда, що там шукати десь щастя, коли його можна зробити самому, – і бабуся у розтоптаних м'яких чунях дістала з самошитої торбини пачку пакетиків з насінням.
- – Я ось купила насіння перцю, помідорів, баклажан, не забула й про свої любимі матіолу і красолу. Прийду додому, сяду і буду роздивлятися картинки, читати про сорти, планувать, як і коли буду сіяти на розсаду у ящички, заглядатиму, чи зійшло, потім чекатиму, коли висаджувати на грядку, як воно ростиме, цвістиме і дасть плоди. Для мене це щастя.

Пасажири запосміхалися.

- І скільки ж мало людині треба для повного щастя, – іронічно пролунало ззаду. То втрутилася в розмову огрядна жінка. – У мене ось син третій рік воює. Вже двічі поранений був, у госпіталі лікувався, а додому тільки двічі відпускали по десять днів. Молюся день і ніч, щоб війна закінчилася і живим повернувся. Тоді б я була щасливою. А так більше нічого не радує.

Студент із навушниками:

- Для мене щастя – скласти важкий екзамен. Потім отримати диплом і виїхати за кордон. Щоб не воювати, я не хочу загинути через маньяка путіна.

Сумна жінка з рюкзаком задумано дивилася у вікно і наче про себе сказала:

- А я в лікарню їздила. Із здоров'ям у мене не все благополучно. Кажуть, що операція потрібна. А я ж із Кириківки, на поїзд поспішаю, щоб встигнути. У мене двоє діток самі вдома. Щастя – коли і вони, і я здорові, та чи будуть щасливі, коли їхня мати хвора? На кого я їх зможу залишити? Так і сказала лікарям, що не приїду. А там що буде, те й буде.

Літній чоловік, тримаючись за поручень, нахмурився і промовив:

- Просто прокинутися вранці – це вже щастя. Ніч минула без бахкання і гулу шахедів над хатою – і слава Богу.

Нафуфирена пані зовсім не вписувалася у колектив салону маршрутки. Такі у транспорті загального користування не їздять, подумала я. У неї, очевидно, зовсім інше поняття про щастя. Моя здогадка підтвердилася, коли красуня не втрималася від репліки:

- Чого тільки не наслухаєшся у цих маршрутках! Один негатив. Ось заберу машину з ремонту – зроду в маршрутку не сяду. Щастя – це коли сама собі хазяйка. Хочу – на машині поїхала, хочу – з подругами зустрілася, в кафе пообідала, на манікюр сходила, брендову обновку купила. Моє щастя – це не ваш примітив.

Пасажири знітилися. Потім не витримав той самий літній чоловік:

- А гроші на таке розкішне життя де береш? Батьків «доїш» чи чоловіка? Хіба це щастя? Отам на плакаті треба написати ще один грецький вислів, що за гроші можна купити постіль - але не сон, їжу – але не апетит, ліки – але не здоров'я, слуг – але не друзів, квартиру – але не домівку, репетиторів – але не розум і так далі. Добре, якщо ти хоч задумалася про те, яким буває щастя.

У маршрутку повернувся водій, глянув на пасажирів і запитав:

- Про щастя мабуть говорили? Сьогодні цілий день тільки про мудрих греків тут балакають. Бач, які зараз розумні діти, придумали такий плакат зробити, щоб людям про щастя нагадати. І мені щастя буде, коли ви мені спасибі скажете за поїздку. І щоб мир настав.

І ми поїхали по маршруту, кожен за своїми справами і з своїми думками. А що я? Моя власна думка: щастя – це маленькі моменти, які часто проходять непоміченими. Усмішка незнайомої людини, запах свіжого хліба в магазині, сонячний промінь, що падає на плече... Навіть ця щаслива маршрутка з її різними життями, шумом і голосами – теж маленьке щастя, яке ми зазвичай не помічаємо.

І поки ми їхали далі, я реально усвідомила, що щастя живе поруч із нами, у простих і буденних речах, в думках кожного пасажира і навіть у моїх власних роздумах.

Фотоілюстрація

